

GLITTER

Morgonsolen gav ljus och glitter över älven och den glesa skogen framför älven. Denna morgon var människor upphängda i linor i träden på våran gård. Det var barns kroppar som hängde i träden, de bar vuxnas huvuden och vuxnas drag. Deras ansikten var stora och mogna som frukter, medan kropparna var mindre och tillbakabildade. Jag lade märke till denna skillnad mellan kropp och huvud.

Linorna var fästa under armarna och deras axlar var uppskjutna mot de runda kinderna. De hängde som i selar och vissa av dem log mot mig, trötta leenden, som om de nyligen bärgats ur havet eller från en olycksplats. Några kände jag igen, andra inte alls. Men de fanns där framför mig, församlade och verkliga som en bekantskapskrets. Bakom dem göt solen sitt ljus över älvens vatten, och nu log de allesammans mot mig och jag kände mig inte längre nervös.

Jag gick omkring under de stora björkarna och tog på deras torra kroppar, deras rodnade kinder, fötterna som spjut riktade mot jorden. Jag visslade på en känd melodi, jag härmade vinden och satte allt jag såg i rörelse. Barnens torra händer vickade i vinden. Deras föräldrars tunga huvuden gungade och log. Det var kropp och huvud och rymden däremellan, ett gap av sol som gav och gav.

RUMMET ÄR RANDIGT AV LJUS OCH MÖRKER

det gungar och kränger
en hel sommars varma solljus
pressas in genom persiennen
till ränder
i ett uppslaget skrivhäfte i en
dammig grå evighet han håller sig
på de smala solbelysta fälten och
försöker skriva men kan inte
forma de rätta snirklande bokstäverna
kan inte hålla pennan hans händer
är förvandlade
till kniv och gaffel och kan inte
förstå kan alls icke fatta bara
med dessa klumpiga silverbestick rista skära
hacka och hacka
papperet i tunna slamsor av ljus

SKALLGÅNG

det sägs att du vänt dig inåt landet
för att slippa se din egen spegelbild
och att du stundtals gör dig själv illa
går in via näsan och gräver ut
en egen mytologi

det sägs att du saknar simultanförmåga
som om enskildheterna vore alltför många
att du inte kan ta det där steget tillbaka
för att på så sätt ta in hela bilden
när det talas frenetiskt om tystnaden
ligger du redan i hagen och tiger
solen genomlyser kons juver

det sägs att du dragit dig undan
trätt ett grovt halsband av torkade
gäddskallar och rasslar omkring där ute
framåthukad över myrarna
din gestalt har skymtats från skogsmaskiner
när du kluvit flyttblock med eldens kraft
och undkommit med korta snabba steg

det sägs att du förläst dig i en universitetsstad
små avflådda bitar av din hud har påträffats
uppspända inuti förfallna lador
det sägs att ditt handlingsmönster saknar all logik
man vet att du mestadels lever på fisk och bär
men omtalar dig som det värsta sedan vargen

man vet att du trivdes med böcker
du ljudade dig fram genom biblioteken
och stack in främmande föremål
mellan boksidorna i vissa utvalda
passager: döda insekter
tomhylsor fiskrens

det sägs att du arbetar om nätterna
stjäl tvätt från de yttre gårdarna
och spänner upp ljusa lakan mellan träden
som du vittjar på feta nattfjärilar
du fick med dig en hemslöjdad kniv
med vilken du täljer bubblor i sjövatten
tunna och löftesrika natt efter natt

det sägs att du dragit dig undan
för att fläta en vinterdräkt av björknäver
invänta den första snön och gå till vila
i björnhonors lämnade rum
man har hittat lösa blad ur din dagbok
lyckats uttyda tecknen för *man vapen hund*
en skallgångskedja skingrad för vinden

FÖRKLARING

Döden är en förklaring för familjer. När en familjemedlem går bort borras en brunn, öppnas en lucka som får de efterlevande att se varandra mycket allvarligare i ögonen. Man samlas tidigt en morgon vid denna djupborrade brunn. Man fäster en hink vid en lång hållfast lina, fäster linan vid en spole, turas om att veva och låter sedan den till brädden vattenfyllda hinken gå runt. Man överränner det tunga kärlet, ser varandra i ögonen. Man dricker litervis av detta kalla klara vatten.

Det här gäller inte bara den för dagen närmast sörjande familjen vars far drabbats av hjärtinfarkt under sitt löppass. Det gäller också de andra familjerna. De som står samlade i klungor på en parkeringsplats, uppklädda, i väntan på att kyrkklockorna ska ringa in. Männen ser på sina bilar på ett annat sätt. De ser sina bilar med andra ögon. Kvinnorna ser in i människens ögon. Deras blickar nästan sammanfaller. Och barnen ser på träden, bilarna, mödrarna och fäderna med helt nya, förundrade ögon.

Det är när man låter ett alltför stort hjärta löpa: en inre explosion på en cykelbana mellan Vännäs och Vännäsby. Ett hastigt frånfälle innan kroppen ens hunnit ta mark. Att inte hinna känna markens hårdhet en sista gång. Att dö i luften. Det är att halvfärdig bli hängande under klockornas dån. Men det är också klockornas dån i sig. Klockornas egna kopparfärgade klanger när de ringer in de uppklädda, samlat gråtande familjerna. Det är familjer som aldrig varit tydligare samlade. De ser varandra mycket tydligt nu. De står grupperade i klungor framför sina fordon. Det är tidigt på dagen. Deras ögon är nyborrade brunnar. Döden finns mitt ibland dem, förklarar och förklarar.

BJÖRKAR

Jag ser på teve, jag ser det som visas. Ett stort rött trähus transporteras på en trailer längs ett mindre samhälles huvudgata. Ortens invånare kantar gatan och deras blickar följer ekipagets färdväg. Ett åldrat par har stämt kommunen för att de utan lov averkat två björkar på deras tomt. Träden stod i vägen när huset skulle fram. Träden blockerade husets framfart och sågades ner av vana händer. Närbild ett: Den gamla kvinnans behärskade gråt när hon berättar att hennes egen mor som ung planterade de båda björkarna. Närbild två: Hennes makes fötter, som förstenade, bredvid stubbarna och sågspånet som ligger utspritt i gräset. Huset transporteras genom Vännäs köping, gatan är kantad av folk. Män och kvinnor nickar och pratar, barn äter godis och glass. Det liknar en procession. Som ett radband av huvuden framför den brinnande skogen. Jag ser det jag ser. Jag ser det som syns och sätter mig helt nära skärmen, stryker med handen över det torra, dammiga glaset och försöker urskilja ansikten i hopen av människor.

Talgoxen drog ett streck i luften över pappas axel

En fluga väcker mig med sina kittlingar
min rygg är inte oändlig
pappa hugger ved i ljuset på gården
en talgoxe flyger över hans axel
på huggkubben ligger vändbar tid
vriden i veden han höjer yxan, molnen speglas och veden förvandlas till trumpetar av pläst
änglars gälla röster delar ut morgonens order

jag går ner i matkällaren
det är något jag ska hämta där i svalkan
fast jag ingenting ser hittar jag ändå
nu ser jag mörkret
nu vistas jag i mörkret
hyllans spånskiva är ett landskap som är buckligt av fukt
rödbetor, mögel som frost
syltburkar med glaslock
gummiringar och byglar, lington
lingonsylt lington
lingonsylt jag lyfter en burk, känner dess vikt
burken är varm
nya etiketter klistrade över gamla
för mörkt för att läsa
för ljust att låta bli

bokstäver, årtal
det verkar otroligt omöjligt
varma
fastän de stått här i månader
havre havregrynsgröt
spånskivan är en slätt med människor
insvepta i filtar och täckjackor

de är på väg
de bär sina barn
drar kärror med redskap, räfsor, spadar
hammare, mejslar
barn bär sina syskon och tygbylten
med elspor
kretskort blänker, koppartråd
någon sacker efter och stötts upp
någon faller
men dras med
månen ryter
som ett vakuum
koppartråd blänker

nu ringer det i tyget det ringer i soporna
det liknar en kö och ingen svarar
dessa människor
vad vill de mig
vad är det
jag inte förstär
dagen gryr
som ett vakuum
nu säcker de ihop en efter en
de som inte lyfts upp
blir uppätna
av hundar
när jag slår på strömbrytaren
stannar all rörelse
sylten blir sylt och burkarna
blir burkar
stora små, med lock, byglar

när jag släcker lyset
blir sylten svart
inte ett blänk
i glasen
inte ett rop på hjälp
kärror, kläder, ägodelar
lämnas
man bär sin egen vikt
män bär varandras
havre
havregrynsgröt
havre havregrynsgröt
det är hit de är på väg
så jag tänder lyset igen
jag tänder och släcker och tänder och släcker

längre fram
gror sättpotatisen
i svarta lådor
de uppvända trådarna
bygger en lykta
potatisen tänker
försöker prata
potatisen vill säga
otroligt omöjligt
allt är organiskt allt är konstgjort
alla varor
och material och mänskliga tankar
intelligenta och idiotiska
det rinner
över ytorna, ingenting
är bara inuti
det är hit de är på väg
jag måste gömma mig
när jag kommer uppför trappan
äntligen dagsljus
burken i min hand
har svalnat
pappa står kvar med yxan höjd
himlen i yxan
trumpeterna
inte längre trumpetar
ved, moln
och änglars röster
nu så ljusa
att de inte hörs
jag minns talgoxen

I watch TV, I watch what is shown. A big, red wooden house is transported by tractor-trailer along the main street of a small town, the townspeople line the street and their gazes follow the route of the trailer. An elderly couple has sued the municipality because two birches on their lot have been cut down without their permission. The trees were in the way when the house was coming through. The trees blocked the house's advance and were sawed down by practiced hands. First over his shoulder the old woman's restrained weeping when she recounts how her own mother as a young woman planted the two birches. Second closure: Her husband's feet, as if turned to stone, beside the stumps and the sawdust scattered in the grass. The house is transported through the market town of Vänersås; the street is lined with people. Men and women nod and chat, children eat candy and ice cream. It looks like a pageant. Like a string of heads in front of the burning forest. I see what I see: I see what is visible and sit very close to the TV screen, run my finger over the dry, dusty glass and try to distinguish the faces in the crowd.

Translation Rika Lesser

The nutcrack drew a line in the air
over dad's shoulder
A fly wakes me
with its tickling
wood in the light of our courtyard
pulling carts with tools, rakes, shovels
hammers, chisels
children are carrying their siblings
and cloth bundles
with electronic debris
circuit board gitter, copper wire
someone falls behind
is gathered in
someone stumbles
is embraced
the moon roars
like a vacuum
down to the basement
there's something I'll pick up there
in the coolness
though I see nothing
I find my way
now I see
darkness
now I'm in the darkness
the shelf is a landscape
buckled by moisture
beetroots, mold
like frost
jam jars with glass lids
and wire clamps
rubber rings inlgon
lignonberry jam inlgonignonberry jam
I lift a jar, feeling
its weight
the jar is warm
new labels pasted over
the old ones
too dark to read
to resist
letters, years
it seems unbelievable impossible

warm
though they've been here for months
oat porridge oats
wrapped in blankets and quilted jackets
the board is a plain with people
they're on their way
porridge oats
porridge oats
they're carrying their babies
pulling carts with tools, rakes, shovels
hammers, chisels
children are carrying their siblings
and cloth bundles
with electronic debris
circuit board gitter, copper wire
someone falls behind
is gathered in
someone stumbles
is embraced
the moon roars
like a vacuum
copper wire gitters
now there's a ring in the cloth it rings
in the debris
just like a queue and no one answers
these people
what do they want from me
I don't understand
the day dawns
like a vacuum
now they're falling
behind one by one
those who are not lifted up
are eaten
has cooled
dad's still there with his ax raised
heaven in the ax
all movement stops
the jam becomes jam and the jars
become jars
large, small with lids, clamps
and angels' voices
now so bright
when I turn off the light
the jam becomes black
not a shine
in the glass
not even a cry for help

Translation by Susanne Ryan and Pär Hansson

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

2016

www.leselenz.com

HAUSACHER
LESE
LENZ

wo lyrik zuhause ist
where poetry lives

The room is striped by light and darkness

it rocks and turns
an entire summer's warm rays
are pressed through the blinds
into stripes

in an opened spiral notebook in a

dusty gray eternity he stays

on the narrow sunlit fields and

tries to write but can't

form the right flourished letters

are transformed

into knife and fork and cannot

understand cannot comprehend in the least

with these clumsy silver utensils cut cleave

chop and chop

the paper into thin scraps of light

Translation Jennifer Hayashida and Tim Dinan

Gitter

The morning sun bestowed light and gitter over the river and the sparse forest in front of the river. On this morning people were suspended by cords from the trees behind our house. Children's bodies hung from the trees; they bore the heads of adults and the features of adults. Their faces were large and ripe like fruits, while their bodies were smaller, atrophied. I took note of that difference between bodies and heads.

The cords were secured under their arms, and their shoulders shot up toward their round cheeks. They hung as in harnesses and certain individuals smiled at me, tired smiles, as if they had recently been rescued from the sea or from the scene of an accident. Some I recognized, others not at all. But there they were before me, gathered up and real as a circle of friends. Behind them the sun poured its light over

I walked around under the tall birches and touched their

longer felt nervous.

pointing toward the earth. I whistled a well-known tune, I limited the wind and set everything I saw in motion. The children's dry hands wayed in the wind. The heavy heads of their parents swung and smiled. The body and the head and the space between them, gaping sunlight that gave and gave.

Translation Rika Lesser

Transfiguration

Death is a transfiguration for families. When a family member departs, a well is bored, a gap opens which allows the survivors to look one another far more seriously in the eye. Early one morning you assemble around this deeply bored well. A pall is attached to a long sturdy rope, the rope to a reel, you take turns cranking the handle and then let the pall, filled to the brim with water, go around. You hand over the heavy vessel, look one another in the eye. You drink this cool clear water by the liter.

whose father has suffered a heart attack while he was out running laps. It also applies to the other families. Those who stand around in groups in a parking lot, dressed up, waiting for the bells to toll them into church. The men look at their cars some other way. They look at their cars with different eyes. The women look into their husbands' eyes. Their gazes almost coincide. And the children look at the trees, the cars, their mothers and fathers with entirely new, astonished eyes.

It is when you let a heart that is much too large just run: an internal explosion on a bicycle path between Vännäs and Vännäsby. A quick death before the body has even managed to hit the ground. Unable to feel the hardness of the ground on one last time. Dying in the air. To remain hanging, half-finished, amid the thunderous pealing of the bells. But also the thundering of the bells in itself. The bells' own bronze-tone clang tolling the assembled, dressed-up, weeping families inside. The families that have never been more distinctly gathered. They see one another very clearly now. They stand clustered in small groups in front of their vehicles. It is early in the day. Their eyes are newly bored wells. Death is right in their midst, transfiguring and transfiguring.

Translation Rika Lesser

it is said that you have withdrawn in order to braid a winter coat from birch bark in the abandoned dens of she-bears one has found loose pages from your diary has managed to decipher symbols for man weapon dog a search-line scattered in the wind

it is said that you work at night steal laundry from the outlaying farms and stretch bright sheets between the trees that you use to catch fat nocturnal butterflies you carry with you a handcrafted knife with it you whistle bubbles in sea water thin and full of promise might after night

it is said that you have read too many books in a university town small flayed-of-bits of your skin have been found stretched up inside dilapidated bars it is said that your course of action lacks all logic one knows that not only live off fish and berries but speak of you as the worst thing since the wolf

one knows that you were comfortable around books you sounded your way through the libraries and placed foreign objects between the pages of certain selected passages: dead insects empty cartridges, fish remains

a personal mythology

it is said that you have turned inland to avoid your own reflection and that you sometimes do do yourself harm go in through your nose and dig out

as if the particulars were too plentiful in order to take in the whole picture

you already lie in the pasture and say nothing when silence is frenetically talked about

the sun shines through the cow's udder

it is said that you have withdrawn made a rough necklace of dried pike-heads and rattle around out there

hunched over the bogs

your figure has been spotted from forestry machines when you have split boulders with the force of fire

and escaped with short quick steps

one knows that you were comfortable around books you sounded your way through the libraries

and placed foreign objects between the pages of certain selected passages: dead insects empty cartridges, fish remains

Search

Pär Hansson

was born 1970 in Vännäs, Västerbotten County, in Northern Sweden.

He has published five collections of poetry at Norstedts Publishing House: *Ruck-el/Hovel*, *Familjekista/Family Chest*, *Lavinflaggor/Avalanche Flags*, *Motorsågsmin-ne/Chainsaw Memory* and *Vi plockar bär i civilisationen/Berrypicking Poems*. His works has been included in anthologies and published in literary magazines in Sweden and abroad, with translations to the English, Spanish, French, Slovakian, Bosnian, Malaya-lam, German, Slovenian and Estonian. The spoken word is essential for his writing.

it is said that you have turned inland

to avoid your own reflection

and that you sometimes do do yourself harm

go in through your nose and dig out

a personal mythology

it is said that you have withdrawn made a rough necklace of dried pike-heads and rattle around out there

hunched over the bogs

your figure has been spotted from forestry machines when you have split boulders with the force of fire

and escaped with short quick steps

one knows that you were comfortable around books you sounded your way through the libraries

and placed foreign objects between the pages of certain selected passages: dead insects empty cartridges, fish remains

it is said that you have withdrawn made a rough necklace of dried pike-heads and rattle around out there

hunched over the bogs

your figure has been spotted from forestry machines when you have split boulders with the force of fire

and escaped with short quick steps

one knows that you were comfortable around books you sounded your way through the libraries

and placed foreign objects between the pages of certain selected passages: dead insects empty cartridges, fish remains

it is said that you have withdrawn

small flayed-of-bits of your skin have been found stretched up inside dilapidated bars

it is said that your course of action lacks all logic

one knows that not only live off fish and berries but speak of you as the worst thing since the wolf

one knows that you work at night

steal laundry from the outlaying farms

and stretch bright sheets between the trees

that you use to catch fat nocturnal butterflies

you carry with you a handcrafted knife

with it you whistle bubbles in sea water

thin and full of promise might after night

it is said that you have withdrawn

in order to braid a winter coat from birch bark

in the abandoned dens of she-bears

one has found loose pages from your diary

has managed to decipher symbols for man weapon dog

a search-line scattered in the wind

Translated from the Swedish

by Jennifer Hayashida and Tim Dinan

ÄLVEN

RUMMET ÄR RANDIGT AV LJUS OCH MÖRKER

det gungar och kränger
en hel sommars varma solljus
pressas in genom persiennen
till ränder
i ett uppslaget skrivhäfte i en
dammig grå evighet han håller sig
på de smala solbelysta fälten och
försöker skriva men kan inte
forma de rätta snirklande bokstäverna
kan inte hålla pennan hans händer
är förvandlade
till kniv och gaffel och kan inte
förstå kan alls icke fatta bara
med dessa klumpiga silverbestick rista skära
hacka och hacka
papperet i tunna slamsor av ljus

ÄLVEN

FÖRKLARING

Döden är en förklaring för familjer. När en familjemedlem går bort borras en brunn, öppnas en lucka som får de efterlevande att se varandra mycket allvarligare i ögonen. Man samlas tidigt en morgon vid denna djupborrade brunn. Man fäster en hink vid en lång hållfast lina, fäster linan vid en spole, turas om att veva och låter sedan den till brädden vattenfyllda hinken gå runt. Man överränner det tunga kärlet, ser varandra i ögonen. Man dricker litervis av detta kalla klara vatten.

Det här gäller inte bara den för dagen närmast sörjande familjen vars far drabbats av hjärtinfarkt under sitt löppass. Det gäller också de andra familjerna. De som står samlade i klungor på en parkeringsplats, upplädda, i väntan på att kyrkklockorna ska ringa in. Männen ser på sina bilar på ett annat sätt. De ser sina bilar med andra ögon. Kvinnorna ser in i männens ögon. Deras blickar nästan sammanfaller. Och barnen ser på träden, bilar-na, mödrarna och fäderna med helt nya, förundrade ögon.

Det är när man låter ett alltför stort hjärta löpa: en inre explosion på en cykelbana mellan Vännäs och Vännäsby. Ett hastigt frånfälle innan kroppen ens hunnit ta mark. Att inte hinna känna markens hårdhet en sista gång. Att dö i luften. Det är att halvfärdig bli hängande under klockornas dån. Men det är också klockornas dån i sig. Klockornas egna kopparfärgade klanger när de ringer in de upplädda, samlat gråtande familjerna. Det är familjer som aldrig varit tydligare samlade. De ser varandra mycket tydligt nu. De står grupperade i klungor framför sina fordon. Det är tidigt på dagen. Deras ögon är nyborrade brunnar. Döden finns mitt ibland dem, förklarar och förklarar.

ÄLVEN

Jag ser på teve, jag ser det som visas. Ett stort rött trähus transporteras på en trailer längs ett mindre samhälles huvudgata. Ortens invånare kantar gatan och deras blickar följer ekipagets färdväg. Ett åldrat par har stämt kommunen för att de utan lov avverkat två björkar på deras tomt. Träden stod i vägen när huset skulle fram. Träden blockerade husets framfart och sågades ner av vana händer. Närbild ett: Den gamla kvinnans behärskade gråt när hon berättar att hennes egen mor som ung planterade de båda björkarna. Närbild två: Hennes makes fötter, som förstenade, bredvid stubbarna och sågspånet som ligger utspritt i gräset. Huset transporteras genom Vännäs köping, gatan är kantad av folk. Män och kvinnor nickar och pratar, barn äter godis och glass. Det liknar en proces-sion. Som ett radband av huvuden framför den brin-nande skogen. Jag ser det jag ser. Jag ser det som syns och sätter mig helt nära skärmen, stryker med handen över det torra, dammiga glaset och försöker urskilja ansikten i hopen av människor.

ÄLVEN

RUMMET ÄR RANDIGT AV LJUS OCH MÖRKER

det gungar och kränger
en hel sommars varma solljus
pressas in genom persiennen
till ränder
i ett uppslaget skrivhäfte i en
dammig grå evighet han håller sig
på de smala solbelysta fälten och
försöker skriva men kan inte
forma de rätta snirklande bokstäverna
kan inte hålla pennan hans händer
är förvandlade
till kniv och gaffel och kan inte
förstå kan alls icke fatta bara
med dessa klumpiga silverbestick rista skära
hacka och hacka
papperet i tunna slamsor av ljus

GLITTER

Morgonsolen gav ljus och glitter över älven och den glesa skogen framför älven. Denna morgon var människor upphängda i linor i trä-den på våran gård. Det var barns kroppar som hängde i träden, de bar vuxnas huvuden och vuxnas drag. Deras ansikten var stora och mogna som frukter, medan kropparna var mindre och tillbakabildade. Jag lade märke till denna skillnad mellan kropp och huvud.

Linorna var fästa under armarna och deras axlar var uppskjutna mot de runda kinderna. De hängde som i selar och vissa av dem log mot mig, trötta leenden, som om de nyligen bärgats ur havet eller från en olycksplats. Några kände jag igen, andra inte alls. Men de fanns där framför mig, församlade och verkliga som en bekantskapskrets. Bakom dem göt solen sitt ljus över älvens vatten, och nu log de allesammans mot mig och jag kände mig inte längre nervös.

Jag gick omkring under de stora björkarna och tog på deras torra kroppar, deras rodnade kinder, fötterna som spjut riktade mot jorden. Jag visslade på en känd melodi, jag härmade vinden och satte allt jag såg i rörelse. Barnens torra händer vickade i vinden. Deras föräldrars tunga huvuden gungade och log. Det var kropp och huvud och rymden däremellan, ett gap av sol som gav och gav.

ÄLVEN

SKALLGÅNG

det sägs att du vänt dig inåt landet
för att slippa se din egen spegelbild
och att du stundtals gör dig själv illa
går in via näsan och gräver ut
en egen mytologi

det sägs att du saknar simultanförmåga
som om enskildheterna vore alltför många
att du inte kan ta det där steget tillbaka
för att på så sätt ta in hela bilden
när det talas frenetiskt om tystnaden
ligger du redan i hagen och tiger
solen genomlyser kons juver

det sägs att du dragit dig undan
trätt ett grovt halsband av torkade
gäddskallar och rasslar omkring där ute
framåthukad över myrarna
din gestalt har skymtats från skogsmaskiner
när du kluvit flyttblock med eldens kraft
och undkommit med korta snabba steg

det sägs att du förläst dig i en universitetsstad
små avflädda bitar av din hud har påträffats
uppspända inuti förfallna lador
det sägs att ditt handlingsmönster saknar all logik
man vet att du mestadels lever på fisk och bär
men omtalar dig som det värsta sedan vargen

ÄLVEN

man vet att du trivdes med böcker
du ljudade dig fram genom biblioteken
och stack in främmande föremål
mellan boksidorna i vissa utvalda
passager: döda insekter
tomhylsor fiskrens

ÄLVEN

de är på väg
de bär sina barn
drar kärror med redskap, räfsor, spadar
hammare, mejslar
barn bär sina syskon och tygbylten
med elsopor
kretskort blänker, koppartråd
någon sacker efter och stötta upp
någon faller
men dras med
månen ryter
som ett vakuum
koppartråd blänker

nu ringer det i tyget det ringer
i soporna
det liknar en kö och ingen svarar
dessa människor
vad vill de mig
vad är det
jag inte förstår
dagen gryr
som ett vakuum
nu säcker de ihop en efter en
de som inte lyfts upp
blir uppåtna
av hundar
när jag slår på strömbrytaren
stannar all rörelse
sylten blir sylt och burkarna
blir burkar
stora små, med lock, byglar

när jag släcker lyset
blir sylten svart
inte ett blänk
i glasen
inte ett rop på hjälp
kärror, kläder, ägodelar
lämnas
man bär sin egen vikt
man bär varandras
havre
havregrynsgröt
havregrynsgröt
det är hit de är på väg
så jag tänder lyset igen
jag tänder och släcker och tänder
och släcker